

Nr 242.

Av herr **Werner**, *angående räntesatsen vid egnahemslån.*

Då inrättandet av den statliga egnahemslånerörelsen beslöts vid 1904 års riksdag, bestämdes, att för alla lån ur fonden skulle erläggas en ränta med 3.6 procent. Nämnda räntefot var gällande intill år 1920, då den på grund av riksdagens beslut år 1919 efter en sammanjämkning av kamrarnas olika beslut bestämdes till 4.75 procent.

Genom beslut vid 1923 års riksdag beslöts på grund av Kungl. Maj:ts proposition nr 144 en så förändrad lydelse av 11 paragrafen i kungl. förordningen nr 126 år 1923, att »Statslån, som av Kungl. Maj:t anvisats till beredande av egnahemslån, förräntas efter 4.75 procent om året, dock att, ifråga om statslån, som efter ingången av 1923 anvisats för 1923 eller senare år, räntan skall för tiden till och med året före det amorteringsskyldighet jämlikt paragraf 14 inträder utgöra allenast 4 procent samt att jämväl ifråga om statslån, som före 1923 anvisats för åren 1920—1923, räntan skall för tiden från och med 1923 till och med året före det amorteringsskyldighet jämlikt paragraf 14 inträder nedsättas till 4 procent, i den mån låneförmedlare styrker sig hava medgivit innehavare av egnahemslån från respektive statslån enahanda nedsättning av räntan».

Således, sedan amortering av lånen inträtt, ingen ändring, utan förordnades endast, i visst fall, räntans nedsättande till 4 procent för tiden, tills amorteringsskyldighet inträdde. I förutnämnda kungl. proposition framhåller egnahemsinspektören i sitt yttrande bl. a., »att frågan angående räntefoten under amorteringstiden ej var aktuell, då för lån, som första gången utlämnades mot den högre räntan 4.75 procent, skyldigheten till amortering inträdde tidigast november 1926». Frågan bör dock nu vara aktuell, och bör något göras för att hjälpa dessa, som, genom att de av tillgången till egnahemslån, såväl jordbruks- som bostadslån, därav stimulerades, starta egna hem i en tid med onormala jord-, byggnads- och arbetspriser och som av nämnda tillgång i många fall mera stjälpes än hjälptes; för dem tala alla skäl för att de i fråga om räntan å egnahemslånen nu böra definitivt förhjälpas till samma villkor, 4 procents ränta, även under amorteringstiden. En sådan sänkning av räntan medför, att amorteringstiden förkortas, om nuvarande regler för annuitet bibehålles. För jordbrukslån från 34 till 29 år och för bostadslån från 25 till 22 år, genom den tidigare inbetalningen av den amorteringsfria delen vinnes för fonden en snabbare cirkulation, som för denna torde vara en fördel, och den förkortade amorteringstiden är ju för låntagaren en fördel, som av dem värdesättes högt, kanske lika högt som en eventuell avskrivning av viss del av lånesumman i likhet med de direkta

avdrag å skulder till statens bostadslånefond, som låntagare där erhållit, och som jag anser för den kategori det här är fråga om i konsekvensens namn, om ej rättelse i räntefoten sker, ofrånkomlig.

På grund av det ovan anförda hemställas,

att riksdagen måtte besluta, att den effektiva låneräntan å egnahemslån sättes till 4 procent även under amorteringstiden, där ej tidigare en lägre räntefot fastställts, samt att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till den ändrade lagtext, som ett bifall till ovanstående torde medföra.

Stockholm den 22 januari 1925.

Alfr. Werner.

I motionens syfte instämmer

Ruben Wagnsson.
